

God dag håp

”Iblant når jeg våkner og tenker på Cayetanos sykdom (Cayetano er min mann) blir jeg så trist og da tenker jeg på Edith Piafs sang – Bonjour tristesse. Men jeg tar meg straks sammen og ber Gud om hjelp slik at jeg kan si: God dag håp”. Det er Pilar Fernández-Loza, en husmor fra Asturias i Spania, som sier dette.

28.11.2006

Gullbryllup

”Vi har nylig feiret gullbryllup. Derfor er hjemmet mitt vakrere enn noen gang, her er blomsterbuketter og presanger fra mine barn. Min sønn bor i Bilbao og har to barn på sytten og fjorten år. Min datter bor i USA og har to barn som er tretten og åtte år gamle. Under feiringen, da vi spiste godt og hadde det hyggelig, spurte mitt barnebarn Maria meg om bryllupet mitt! Jeg begynte med å si at hennes bestefar og jeg giftet oss 12. oktober 1956 i La Santina-kapellet i Covadonga, og at det var en svært gripende seremoni. Samtidig skjedde det noe morsomt, for da jeg gikk ut av Hotell Pelayo for å spasere til den såkalte ”grotten”, ba man meg vente litt, for de holdt på å kle jomfru Maria i den hvite kappen og legge hvite gladioler på alteret, slik vi hadde bedt om. Da kom en biskop meget høytidelig bort til meg, han var kledd i kalott og bar en lilla kappe – han kom nok fra en seremoni – og han spurte meg:

Men min datter, hvor er du på vei i den klesdrakten?

Og jeg svarte med all respekt:

Men kjære biskop, synes det ikke at jeg skal gifte meg?

Siden fortalte jeg barnebarna om andre minner man har når man har gleden av å feire gullbryllup.

Vårt gullbryllup var imidlertid, hva skal jeg si... litt spesielt. Tidligere trodde vi at når vi ble gamle ville vi lide av de vanlige alderdomstegnene, høyt blodtrykk og lignende. Men når jeg nå står opp og tenker på min manns sykdom gripes jeg av en følelse som får meg til å tenke på Edith Piafs sang "Bonjour tristesse". Men jeg retter raskt på det og ber Gud om hjelp for å forsone meg med hans vilje.

Cayetano har vært syk i ti år nå. Det første symptomet kom i julen 1996 da

vi var i Bilbao for å hilse på sønnen vår. På veien hjem var det han som kjørte og han kjørte feil to ganger. Jeg ble forbauset for han kjente veien som sin egen bukselomme. Fra og med den dagen begynte han å bli forvirret. Han kunne gå ut for å kjøpe avisen og la den bli liggende på bordet uten å åpne den.

- Pilarina (sa han slik man sier i Asturias, selv om han er fra Almería), det noe galt med meg...

En dag, det var på våren 1998, begynte han å fylle ut selvangivelsen, som alle år tidligere. Han var bankfunksjonær, men likevel klarte han ikke å fylle den ut .... inntil han sa: Vi går til legen.

Det var Alzheimer.

Fra da av har han sakte mistet hukommelsen og det er svært vanskelig, for han er jo der ... men samtidig er han ikke der. En dag på

et møte fortalte legene hvordan en slik pasient forandrer uttrykk og gester, hvordan han mister øyeblikkontakt. ”Kanskje det,” sa jeg. ”men min manns øyne er fremdeles blå.”

Jeg prøver å vise ham all min kjærlighet og jeg må ikke tvinge meg til det, for Gud har latt oss være et lykkelig par. Vi har elsket hverandre høyt og vi elsker hverandre fremdeles selv om han nå ikke kan uttrykke det lenger. Iblant legger jeg kinnet mitt mot leppene hans og selv om det tar en stund før han reagerer, gir han meg alltid til slutt et kyss.

Nåden som kallet fører med seg

Vi har vært svært lykkelige i vårt ekteskap selv om vi også har hatt bekymringer. Vi mistet en sønn da han var 19 år gammel. Men vi har alltid funnet styrke og trøst i troen. Dessuten har vi fått den nåde som kallet fører med seg. Vi har vært

supernumerarier i Opus Dei helt siden 1960.

Cayetano ble medlem litt før meg. Nå blir jeg svært glad når jeg tenker på at jeg aldri la noen vanskeligheter i veien for ham da han ville dra på retrett noen dager og jeg måtte bli hjemme alene med barna. Jeg tilhørte ikke Opus Dei da, men jeg tenkte ”det der er bra for ham, og hvis det er bra for ham så er det bra for meg også”.

Da også jeg senere gikk inn i Opus Dei, gjorde han det samme for meg, han la aldri hindringer i veien, tvert imot, han har alltid hjulpet meg i mitt kall og takket være det har vi fått så mange gode råd når det gjelder barneoppdragelsen og om våre menneskelige og åndelige relasjoner.

Kallet er selvfølgelig det aller beste som har hendt oss, og hvis Cayetano hadde vært frisk ville han sagt det

samme. Jeg har alltid visst det, men nå føler jeg det på kroppen. Vi mottar mengder av kjærlighet. Det kommer folk til oss og gir meg nytt mot. En prest kommer ofte til oss og selv om vi ikke vet hvor mye min mann oppfatter av det, så gjør prestens nærvær ham godt. Forleden dag kom noen til meg med denne krysantemumbuketten til gullbryllupet og da begynte jeg å gråte. ”Men Pilar, hvorfor gråter du?” sa vedkommende til meg. Jeg forklarte at det var gledestårer over disse alminnelige gestene som Verket gjør, disse tegn på hengivenhet som er som om man hyllet meg inn i et kasjmirsjal...

De tar vare på meg som en mor. Jeg mistet min egen da jeg var tre år gammel og vokste opp hos to tanter som har vært som to mødre for meg. Begge døde da de var mer enn hundre år gamle og helt til siste stund fortsatte de å ringe til meg og

trøste meg og hjelpe meg. Jeg var svært lei meg for at jeg ikke kunne besøke dem i Madrid på grunn av situasjonen jeg befant meg i, men de sa bare: ”Ikke bry deg om det, nå er din fremste plikt å ta vare på din mann og din andre plikt å ta vare på deg selv.”

Når jeg derfor deltar i undervisningen takker jeg alltid, selv om man stilles overfor svært krevende utfordringer i det kristne liv. Når noen spør meg hvorfor jeg gjør de, sier jeg at jeg er jo fra Asturias og liker å snakke rett ut – ”fordi dere hjelper meg.”

Det finnes naturligvis aspekter innen Opus Deis spiritualitet som har vært vanskelige for meg og en del ting som jeg ikke har forstått. Jeg takker Gud for dem også. De har hjulpet meg til å bli ydmyk overfor Guds vilje. Gud har forberedt meg på dem slik at de ikke skulle være så vanskelige.

Det har hjulpet meg å se Guds kjærlighet i alt dette, å prøve å *fatte ømhet* for denne sykdommen, å smile og være fornøyd, selv om jeg iblant begynner å gråte, men uten bitterhet, på en rolig og fredfull måte. Det er min måte å være trofast mot Gud og trofast mot Cayetano på i slike stunder.

I min forening

Jeg er med i en forening for pårørende til Alzheimer-pasienter, AFAL, og deltar i en gruppe som består av folk som tar hånd om disse pasientene. Vi prøver å hjelpe hverandre gjensidig for vår situasjon er svært vanskelig. AFAL fungerer veldig godt. Vi får undervisning, trøst, kjærlighet og man setter opp mål og en psykolog kommer og viser oss hvordan vi skal handle og også ta vare på oss selv, for hvis vi har det bra da kan vi overføre vårt velbefinnende til den syke.

Denne sykdommen har en tendens til å isolere den syke fra andre og vennene kommer sjeldnere på besøk. Kanskje dette er en slags beskyttelse siden det er så trist å betrakte en person som stadig blir verre...

Minner

Jeg snakker mye med Cayetano selv om han ikke kan svare og jeg ikke er sikker på om han forstår alt jeg sier. Og når han kommer tilbake fra dagsenteret sammen med en annen går jeg ned og venter på ham i porten mot gaten, slik som da vi var forlovet.

Når jeg nå tenker på de årene er jeg svært glad for å ha hatt en kristen forlovelsestid. Jeg takker Gud for den tiden. Det virker som om en stor del av ungdommen av i dag ikke vet hva virkelig kjærlighet er. Forleden dag spurte mitt barnebarn Maria meg om mitt bryllup og jeg fortalte henne noe svært personlig, kanskje intimt, men

som viser hvordan Cayetano er. Jeg forteller det her, kanskje det kan være til nytte for noen. Den første natten etter bryllupet ville vi tilbringe i Covadonga, på et hotell fra slutten av 1800-tallet som hadde et rom med vindu der man kunne se la Santina-kapellet. Og da jeg la meg fant jeg et brev under puten. Det var en gest som var typisk for ham.

Vi hadde vært forlovet i fire år og nesten hele forlovelsestiden korresponderte vi per brev, han var fra Almería og jeg fra Gijón, og på den tiden var verken kommunikasjonsmidlene eller økonomien slik som de er i dag. Vi hadde ikke møttes ofte i de fire årene, men hver dag skrev vi til hverandre, h v e r d a g! I dette brevet, som var det første jeg fikk som gift, fortalte han hvor høyt han elsket meg og hvor lykkelig han var over å ha mottatt ekteskapets

sakrament og at han ville være trofast mot meg hele livet.

For noen år siden ville jeg ikke ha fortalt dette. Men nå sider jeg det, for det finnes ungdommer som trekker ned alt til ren og skjær biologi og et slikt forhold varer ikke, kan ikke vare. Vi derimot har takket være Gud og vår kristne undervisning helt klart for oss at ekteskapet er et sakrament og en vei til hellighet, at vi giftet oss for alltid og med alle konsekvenser dette kan føre med seg.

Jeg husker at for noen år siden, da vi bodde i Bilbao, var Cayetano nødt til å reise mye på grunn av sitt arbeid, og han fortalte meg at etter å ha utført noe revisorarbeid hadde han gått ut med hele gruppen revisorer til en bar for å ta en øl. Det var både gifte og ugifte menn. I baren møtte de noen jenter og begynte å snakke med dem. Det var normale jenter,

helt normale. Dagen etter kom de tilbake og da han så at det var de samme jentene, forlot han stedet. ”Hvorfor går du?” spurte de. ”Fordi jeg har en hustru som venter på meg i Bilbao,” svarte han. Ingenting hadde jo skjedd, men han sa at i slike øyeblikk når man er ensom er det best å være spesielt forsiktig og vite å fjerne seg i tide.

Jeg husker hvor omsorgsfullt han utførte sitt revisorarbeid for å gjøre det så godt som mulig, for å gi det til Gud. Og før han leverte det inn, rådførte han seg alltid med meg om forskjellige uttrykk. ”Men jeg vet ingenting om bankvesenet!” sa jeg. ”Ja, men dere kvinner er mer fintfølede enn vi menn,” forklarte han, ”og dere vet hvordan man skal si samme ting på en høfligere måte. Jeg vil si sannheten, men uten å såre noen. Les denne setningen, er du snill, kanskje jeg kan si den på en bedre måte.”

Er dette bare dumheter? Nei, jeg tror ikke det, det er kristen fornuft. Og hvor fikk han alt dette fra? Det er klart, han fikk det fra bønner, fra Opus Deis ånd som han levde i ... og som han fremdeles lever i, for denne sykdommen er også Opus Dei, Guds verk.

Det jeg nå skal fortelle kan virke som en dumhet. Jeg har en skål på kjøkkenet som jeg oppbevarer salt i, og en dag skrev jeg på skålen: "jordens salt", en ide jeg liker godt. Gud bruker jo også disse dumhetene! Her en dag kom mitt barnebarn Maria inn på kjøkkenet og spurte meg: "Bestemor, hva betyr dette?" Og før jeg rakk å svare begynte hennes far å forklare henne at det var ord fra evangeliet. Det var en liten ting, men jeg oppdaget at Gud bruker forskjellige midler, hvor små de enn kan virke, for å sette andre i bevegelse. Som disse små tegn på kjærlighet som er så viktige. "Tar de

var på ham?”, spurte min sønn meg en dag og mente noen mennesker som tilhører Opus Dei. ”Nei,” sa jeg, ”det er jeg som *tar vare* på din far, for det er min oppgave. Det de gjør er at de *elsker* ham.”

---

pdf | dokument generert automatisk fra
<https://opusdei.org/nb-no/article/god-dag-hap/> (08.04.2026)